

XVIII

Dag zoon,

Die brede lach,
dat kirren,
die twinkelogen,
dat trappelen met je handen en je voeten,
telkens als je ons ziet...

Je moeder en ik vinden dat wel oké als
groet voor de rest van ons leven.

Kunnen we dat afspreken?

Je vader

XIX

Dag zoon,

Wij doen dat graag.
Heel graag zelfs.
Het kost geen moeite.
Je vijftig keer per dag de lucht ingooien en
weer opvangen.
Dat is niet lastig met die lach van jou.

Op een dag, ver weg, zullen je moeder en ik
tachtig zijn.
Jouw armen zullen dan sterk zijn.
Gooi jij ons dan af en toe in de lucht?
Het hoeft geen vijftig keer per dag.
Maar af en toe, één keer per week.

Als we hard op verlepte bloemen gaan lijken,
gooi onze tachtigjarige lijfjes dan maar eens in
de lucht.
Tot we kirren van plezier.

Je vader

XX

Dag zoon,

Weet je waar ik naar verlang?

Dat je vraagt:

waarom zijn die bloemen rood waarom zegt die meneer goeden-
dag waarom geef je geld aan die mevrouw aan de kassa waarom
geef je een kus aan mama waarom eet dat paardje gras waarom
slapen we 's nachts waarom kijk je naar de televisie waarom rijdt
dat kindje op de fiets waarom doe je boter op je boterham
waarom schijnt de zon waarom waarom waarom waarom?

En dat ik dan bij heel veel dingen ook weer denk:

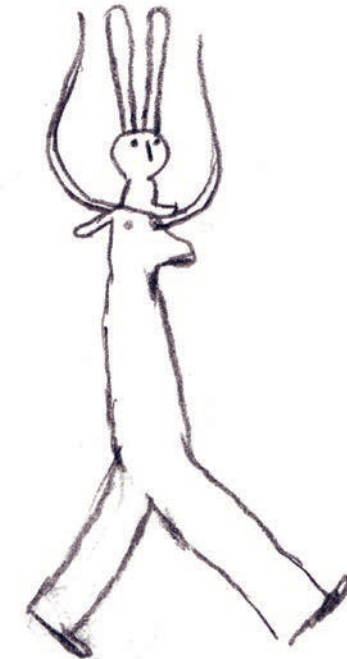
ja, waarom eigenlijk?

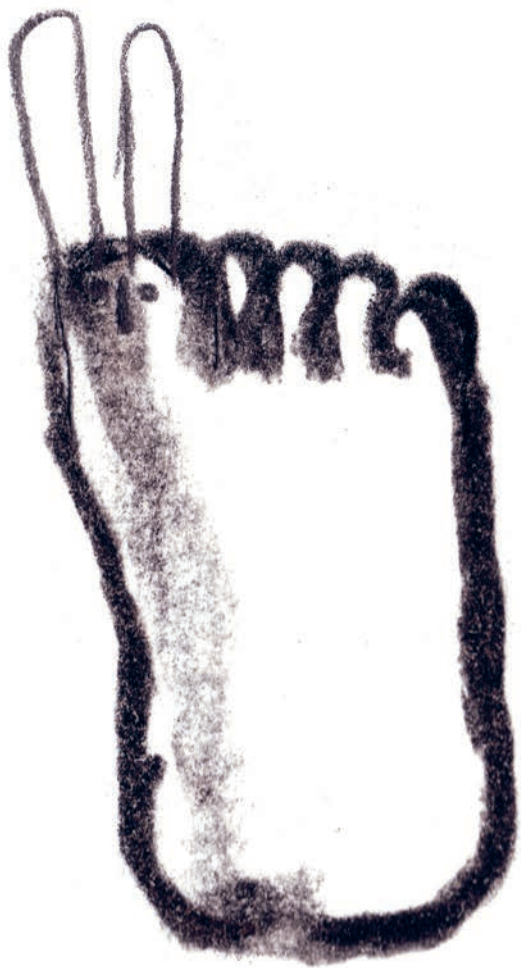
En dat we het dan samen allemaal niet weten.

Wij twee op wandel, allebei met een groot vraagteken boven ons
hoofd.

Ajobelajo

Je vader

Dag zoon,

Je kunt niet lopen.
Je moeder en ik wel.
Je kunt niet zwemmen.
Je moeder en ik wel.
Je kunt niet spreken.
Je moeder en ik wel.
Je kunt niet koken.
Je moeder en ik wel.
Je kunt niet fietsen.
Je moeder en ik wel.
Je kunt niet schrijven.
Je moeder en ik wel.
Je kunt niet springen.
Je moeder en ik wel.

**Maar je kunt je grote teen
in je mond steken.**

Je moeder en ik niet.

Bewonderende groet,

Je vader